

اینکه پیامبر - صلی الله علیه و سلم - در بین دو سجده می فرمودند: الهی من را ببخش، و به من رحم کن، و به من عافیت ببخش، و من را هدایت کن، و به من رزق و روزی ببخش.

ابن عباس - رضی الله عنه - روایت کرده که پیامبر - صلی الله علیه و سلم - در بین دو سجده می فرمودند: "الهی من را ببخش، و به من رحم کن، و به من عافیت ببخش، و من را هدایت کن، و به من رزق و روزی ببخش."

[صحیح است] [به روایت ابن ماجه]

ابن عباس - رضی الله عنه - خبر داده اند که پیامبر - صلی الله علیه و سلم - در بین دو سجده می فرمودند: "الهی! من را ببخش...". یعنی: ایشان در بین دو سجده با این عبارت ها دعا می کردند، و فرقی در بین نماز واجب و سنت نیست، زیرا کلیه ی نماز عبارتست از ذکر و قرائت قرآن، و معنای عبارت: "الهی! من را ببخش"، یعنی: من را با وجود گناه و عصیان بپوشان و مؤاخذه نکن. "و به من رحم کن"، یعنی: الهی! در نزد خویش برایم رحمتی بفرست که شامل پوشش گناهان و مؤاخذه نکردن، همراه با لطف کردن بر من و بخشیدن نعمت ها در دنیا و آخرت باشد. "و به من عافیت ببخش"، یعنی: به من سلامتی و عافیت در دینم از زشتی ها و شبهه ها، و در بدنم از بیماری ها و دردها، و در عقلم از نادانی ها و دیوانگی ها ببخش، و بزرگترین بیماری ها، بیماری قلب از شبهه های گمراه کننده یا شهوت های نابود کننده است. "و من را هدایت کن"، هدایت دو نوع است: 1- هدایت رهنمودی و ارشاد به سوی راه حق و صحیح، و این برای مسلمان و کافر حاصل می شود، به دلیل: "وَأَمَّا تَمُودُ فَهَدَيْتَاهُمْ" (فصلت: 17)، یعنی: آنان را به سوی حق رهنمود کردیم. 2- هدایت توفیق و قبول، و این نوع تنها برای اهل ایمان حاصل می شود، و در این حدیث مقصود این نوع است، و معنای آن: من را به سوی حق رهنمود کن، و بر آن ثابت قدم گردان. "و به من رزق و روزی ببخش"، یعنی: به من رزق عنایت کن، و من را در این دنیا از نیازمندی به مردم بی نیاز کن، و در آخرت به من رزق فراوانی عنایت کن، همانند آنچه که برای بندگان از نعمت ها بخشیده اید.

<https://sunnah.global/hadeeth/fa/show/10930>

